paa denne Periode af mit Liv, er det mig en Tilfredsstillelse at tænke paa, at der imellem den Tak, der strømmede ind til Mr. Stead fra alle Lande, ogsaa fandtes en Tak fra Danmarks Kvinder. Den Gang var det ogsaa, at jeg blev Medlem af den internationale Forening »Les amies de la jeune fille«, hvor jeg begyndte mit aarelange Arbejde for unge Kvinder, senere som Formand for den danske Afdeling. Det var en Tid rig paa nye Tanker og Impulser, da var det, at Kvinderne traadte frem og Kvindesagen voksede sig stor og stærk; meget har vi allerede vundet, dog har vi endnu ikke naaet Kronen paa Værket, Kvindestemmeretten, endnu maa der ventes en Stund, inden vi kan bære hele Sejren hjem.

Caroline Amsinck.

»Hvad jeg venter af Kvinderne!«

»Hvad jeg venter af Kvinderne!« er et Foredrag, holdt af Fru Charlotte Klein, som senere er udkommet som et lille Hefte paa de Nationale Forfatteres Forlag i Foraaret 1913.

Fru Klein fremholder den rivende Fart, der i de sidste 50 Aar foregaar i vor Udvikling, som har gjort Verden saa lille for os. Hun glæder sig til, at denne Fart, der gør det Ukendte snart saa gammel kendt, vil hjælpe os til, at vi vil faa Tid til at beskæftige os med den *indre* Verden. »Den ydre Verden tilhører Tiden«, siger hun, »den indre tilhører Evigheden«. »I den ydre Verden arbejdes der med feberagtig Hast, medens der i den indre Verden ligger store Brakmarker og venter paa Arbejdere«. Det er netop til disse udyrkede Marker, at Fru Klein har Lyst til at føre Kvinderne. Hun har Lyst til at føre dem ind i denne indre Verden, sondere dens Fordringer, udmaale dens Krav til os.

Hun siger: »Det er aandelig talt lige meget, om der er 10 Urmagere eller 20 — hvoraf Halvdelen Kvinder; om der er 10 Handelsmænd eller 20 — hvoraf Halvdelen Kvinder; om der er 10 Sagfører eller 20 — hvoraf Halvdelen Kvinder, hvis Kvinderne vil tage Tingene paa samme Maade som Mændene! Hvis Kvindesagen har aandelig Betydning, vil det vise sig ved de Omdannelser, der foraarsages, thi der er desværre saa meget som trænger til Omdannelse!

Skik og Brug er saa langt nede, at Menneskene opdrages til Usandhed. Med sørgelig Sandhed fremhæver hun, at man neppe tør tage et Blad for alle de Beretninger, som findes deri om Kassesvig, Bedragerier og anden Uredelighed. Skamfølelsen er ringe, og man kan see dem, der har udstaaet Straf, færdes i det selskabelige Liv, som om intet uhørt var overgaaet dem!

Fru Klein peger paa den Fare, som venter os, navnlig i det udprægede »Partivæsen« i det politiske Liv. Den Maade hvorpaa de vigtigste Sager afgøres af »Partiet«, er maaske det mest nedbrydende for Moralen. Netop Partivæsenet har gennemgaaende mest bidraget til at udvikle Løgnen og sløve Samvittigheden!

Vi har jo notop selv gjort nogle Nybegyndelser — Erfaringer i de Lande, hvor Kvinder har Stemmeret, som nu i Finland, hvor der siges, at det tidligere Landtdagsmedlem Frk. Lucina Hagman, ved andet Valg ikke blev genvalgt, og aldrig senere blev genvalgt, fordi hun havde ment, at man *først* skulde adlyde sin Samvittighed og *derefter* Partiet. Dette skulde synes et sørgeligt Bevis paa, at de andre Valgte havde maattet slappe paa Moralen. Ialfald ligger den Tanke nær.

Fru Klein siger: »For dem, der skal deltage i det offentlige Liv, bliver det mere og mere umuligt at forme Kravene i det ydre Liv, i Samklang med Kravene i det indre! Som naar nu Mælkehandlerens Hustru siger til Pigen: »Glem ikke at komme Vand i Mælken og Mælk i Fløden, inden Du gaar i Kirke!» Ja, det er jo med rene Ord at pege paa den Uoverensstemmelse, der saa ofte findes mellem Liv og Lære! Skal dette være et Billede for os, om hvad der venter os ved vor Indgang i Politiken, er det sørgeligt nok! Vi Kvinder har jo tidligere været nødsagede til Udflugter og Snoninger! Vi blev jo saa ofte grebet af en stærk Haand og tvunget til Udveje for Eksempel: fordi vi ønskede at spare vore Børn Prygl — ofte ufortjente — eller lignende. Nu havde jeg glædet mig til, at dette skulde ophøre, at disse tvungne Smaaløgne skulde stryges af os. Sagen ser nu ud til at blive, at fra vore huslige Nødløgne, skal vi falde i de politiske Udendørsløgne. Netop fordi de indendørs var os saa forhadte, skulde vor Frigørelse betyde, at nu fik vi Lov til at leve i større Sandhed. Thi det er virkelig en Trang hos os at komme i denne større Sandhed, som saa mange snoede Forhold har tvunget os bort fra. Fru Klein slutter med den gode Formaning: »Der maa skaffes en ny og bedre Moral tilveje i enhver Livsstilling! Samfundsordningen tegner sig klart og bestemt, som Tidens *Hovedopgave*. Det maa være en stor Glæde for Kvinderne at føle sig som de nye Kræfter, der sættes ind paa dens Løsning«.

Det var altsaa den Frigørelse, der ventede os! Ikke en Frigørelse som en Hvile, men en ny Anspændelse, en ny Kamp. Man skal ikke som før lade Manden bære det fælles Ansvar som den, der bestemmer Hjemmets Lov. Man skal nu tage det i sin egen Haand, og Kravene er store, thi Brøsterne er mange. Man kan nok spørge, om vi er stærke nok hertil?

Broschuren ligger os alle meget nær og anbefales herved til Overvejelse.

J. M.

Norge.

Fra »Jus Suffragii«

Den første kvindelige Dommer.

Den overordnede Magistrat i Finmarken har udnævnt Sagføreren Fru Ruth Sørenson, fra Hammerfest midlertidigt til Dommer i denne By under Fraværelsen af Bydommeren. Ruth Sørenson er den første Kvinde som er valgt til Dommer i Norge. Hun er Datter af afdøde Pastor Malthe Sørenson og fødtes i Røken i Aaret 1877. Hun gik ind i Universitetet i Aaret 1895; i Aaret 1900 tog hun sine juridiske Grader og i 1907 nedsatte hun sig som Sagfører i Kristiania. Hun forlod denne By en Tidlang og boede i Hammerfest — den nordligste By i Verden.

Frankrig.

*)Paa Anmodning af: »*L'Union Française pour le Suffrage des Femmes*« og efter Indgivelse af et Lovforslag fra Raadmændene Delavenne og Charles Fillion har Kommunalraadet i Byen *Paris* enstemmig vedtaget følgende Resolution d. 6. Juni 1913:

»Dette Raad, som har bifaldet at franske Kvinder skal have Stemmeret, udtaler Haabet om at *Dussanssoy - Buisson* Lovforslaget maa komme til Behandling saa snart som muligt«.

Seinens Kommunalraad har paa Anmodning af *L'Union Française* enstemmig vedtaget den samme Resolution d. 3. Juli, foreslaaet af M. Quentin—Bauchart. Andre Kommunalraad har allerede vedtaget denne Resolution, men de fra *Paris* og *Seinen* har en ganske særlig Betydning for os, thi deres Indflydelse kan i høj Grad gøre sig gældende i Kammerets Debat. M. Buisson, (Parlamentsmedlem) indgav i Kammeret d. 29. Juli sin Rapport om Dussanssoy-Buisson Lovforslaget om at give Kvinderne kommunal Valgret og Valgbarhed. Denne Rapport vil blive omdelt ved Samlingens Aabning til alle Medlemmerne, og vi haaber at Behandlingen deraf vil finde Sted før Aarets Slutning.

For første Gang er en Kvinde bleven udnævnt til Præsident for »le Conseil de Prud-hommes«. Mademoiselle Coste de Vienne (Isére) har haft den Ære at blive ansat som Præsident i denne By.

I August har der dannet sig 3 nye Grupper af Unionen i *Savoie* og *Haute Savoie* ved Madame Brunschwiegs Organisation og Forelæsninger. Madame B. er Generalsecretair for Unionen.

de Witt Sclumberger,
President for
L'Union Française pour le Suffrage
des Femmes.

Lande i hvilke Kvinder har Stemmeret.

Australien.	Samt i følgende Stater i Amerika:		
Ny Zeeland.	Wyoming fik Stemmeret i		1869
Tasmanien.	Colorado	—	1893
Finland.	Utah	—	1896
Norge.	Idaho	—	1896
	Washington	—	1911
	Californien	—	1911
	Oregon	—	1912
	Kansas	—	1912
	Alaska	—	1913
	Illinois	—	1913

*) Efter Jus Suffragii.